

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Mgr. Z. T.**, zastoupený Mgr. Petrem Kuhnem, advokátem, se sídlem 28. října 767/12, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. listopadu 2015, č. j. 36249/15/5200-10421-711070, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. listopadu 2016, č. j. 10 Af 2/2016 - 49,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „finanční úřad“) zahájil dne 2. listopadu 2012 (protokol č. j. 214671/12/110931305033) daňovou kontrolu žalobce na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 – 2011 v rozsahu prověření základu daně v návaznosti na daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Důvodem pro zahájení daňové kontroly bylo zjištění finančního úřadu, že žalobce v uvedených letech prodával akcie, ale příjem z jejich prodeje neuváděl v daňových přiznáních. Finanční úřad dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že akcie společnosti KEFARIUM a.s. č. 11 – 20 nabyl do vlastnictví od pánů J. G. a D. V. v roce 2007, ani že společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o. v roce 2011 prodal tyto konkrétní akcie. Dle finančního úřadu proto nemohl být příjem z akcií, které žalobce prodal v roce 2011, osvobozen od daně z příjmů fyzických osob podle § 4 odst. 1 písm. w) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění

účinném do 31. prosince 2007, ve spojení s bodem 3 čl. II zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů. Příjem z prodeje akcií společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o., tak měl být zdaněn podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Ačkoli žalobce prokázal výdaj spočívající v zaplacení kupní ceny akcií (avšak nikoli v roce 2007, jak tvrdil, ale nejdříve v roce 2009), neprokázal následně souvislost mezi tímto výdajem a příjmem z prodeje akcií společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o. Nejde tedy o výdaj prokazatelně vynaložený na dosažení zdanitelných příjmů (§ 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů), o který by bylo možné snížit základ daně. Finanční úřad proto žalobci podle § 23 odst. 3 písm. a) bodu 1 zákona o daních z příjmů zvýšil základ daně o 7.496.320 Kč (částku, za kterou prodal akcie společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o.) a dne 15. dubna 2015 vydal dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2011, č. j. 949441/15/2212-50522-301500, jímž žalobci doměřil daň ve výši 1.062.963 Kč, doměřil daňový bonus - 34.812 Kč a současně uložil žalobci povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 219.555 Kč.

[2] Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil s tvrzením žalobce, že pro převod listinných akcií na majitele nebyla nutná smlouva v písemné formě a že k samotnému převodu dochází předáním akcií, tím spíše je však nutné, aby si daňový subjekt zajistil dostatečné důkazní prostředky, jimiž v případě pochybností správce daně prokáže, kdy se stal vlastníkem akcií, že je měl ve svém vlastnictví nepřetržitě až do jejich prodeje, a že tedy splnil podmínky pro osvobození od daně z příjmu z tohoto prodeje. Daňový subjekt přitom musí splnit nejen formální požadavky, ale prokázat i faktickou realizaci tvrzených úkonů, k čemuž v případě žalobce nedošlo. Svědecké výpovědi, jimiž se žalobce snažil svá tvrzení podpořit, byly v rozporu s jinými důkazy shromážděnými v daňovém řízení (zejména se samotnými smlouvami o převodu akcií). Žalovaný dále zdůraznil nesrovnalosti zjištěné v knize o prohlášeních o pravosti podpisu Mgr. Jiřího Šebesty, advokáta (dále jen „ověřovací kniha“), který ověřoval pravost podpisu žalobce na smlouvách o převodu akcií, což věrohodnost tohoto svědka i samotné knihy rovněž značně snížilo. Pokladní doklady, kterými původní vlastníci akcií potvrdili přijetí platby za jejich převod, byly vystaveny až v roce 2009. Tvrzení, že byly vystaveny dodatečně na žádost společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o., považoval žalovaný za neprůkazné. Žalovaný dále odmítl názor žalobce, že finanční úřad zpochybnil platnost převodu akcií ze žalobce na společnost ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o. Dle jeho názoru finanční úřad neměl za prokázané, které konkrétní akcie žalobce této společnosti převedl (tedy zda se jednalo o akcie, které žalobce dle svých tvrzení nabyl již v roce 2007). To je však klíčové pro posouzení, zda měl být prodej akcií osvobozen od daně z příjmů ve smyslu § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů. Žalovaný dále potvrdil názor žalobce, že na valné hromadě akciové společnost může skutečného vlastníka akcií zastupovat jiná osoba, z podkladů shromážděných v daňovém řízení však vyplynulo, že původní vlastníci akcií J. G. a D. V. vystupovali na mimořádné valné hromadě společnosti KEFARIUM a.s. konané dne 17. prosince 2008 jako akcionáři a nikoli zástupci žalobce (nebyla předložena plná moc, kterou by jim žalobce udělil, oba navíc v tu dobu zastávali funkci člena statutárního orgánu společnosti, která zastupování akcionáře na valné hromadě vylučuje). Žalobce oproti tomu neprokázal, že by v době konání valné hromady byl vlastníkem akcií společnosti KEFARIUM a.s., sám navíc nebyl schopen uvést, kdy a z jakého důvodu měly být uzavřeny dohody o jeho zastupování na valné hromadě. Žalovaný ke zjištění správce daně doplnil, že pánové J. G. a D. V. nabyli akcie, které následně

pokračování

převodli žalobci, dne 8. srpna 2007. Pokud převodli akcie žalobci již v prosinci 2007, museli by příjem z jejich prodeje uvést v daňovém přiznání; to se však nestalo.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění shrnul právní úpravu převodu listinných akcií na majitele účinnou v roce 2007, která pro platný převod nevyžadovala smlouvu v písemné formě; tato smlouva navíc měla pouze obligační účinky, k vlastnímu převodu docházelo předáním listiny novému nabyvateli. Pokud však žalobce zamýšlel od obchodování s akciemi odvozovat osvobození od placení daně z příjmu z prodeje akcií, byl povinen zajistit důkazy, jimiž by byl schopen v případě pochybností správce daně prokázat okamžik nabytí akcií. Žalobce však pochybnosti o místě a zejména okamžiku nabytí akcií nevyvrátil. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným i v závěru, že žalobce neprokázal souvislost mezi akciemi, které v roce 2010 prodal společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o., a těmi, které dle svých tvrzení nabyl v roce 2007 od J. G. a D. V. Nelze totiž jednoznačně určit, k jakým akciím se vztahují zápisy o úplatném převodu akcií od panů G. a V. žalobci v ověřovací knize. Stejně tak notářský zápis o převodu akcií žalobce na společnost ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o., neobsahuje číselná označení převáděných akcií. Žalobce tedy neprokázal, že akcie společnosti KEFARIUM a.s. nabyl v roce 2007, ani že tyto akcie vlastnil nepřetržitě až do jejich převodu na společnost ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o. Krajský soud se přiklonil i k závěru, že na mimořádné valné hromadě společnosti KEFARIUM a.s. konané dne 17. prosince 2008 pan J. G. a D. V. vystupovali jako akcionáři společnosti a nikoli jako zástupci žalobce. Námitky žalobce ohledně vad notářského zápisu z valné hromady označil krajský soud za irelevantní. Krajský soud rovněž shledal bezpředmětnou námitku, že nesrovnalosti v ověřovací knize se týkaly jiných řádků než těch, na kterých byl vyznačen prodej akcií žalobci, neboť nesrovnalosti založily pochyby žalovaného o věrohodnosti ověřovací knihy jako celku, nikoli jen konkrétních řádků.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Dle jeho názoru z důkazů provedených v daňovém řízení vyplynulo, že mezi stěžovatelem a pány G. a V. nebylo sporu o tom, že v roce 2007 mezi sebou platně převodli akcie společnosti KEFARIUM a.s. Že došlo k platnému převodu akcií na stěžovatele, navíc nerozporoval ani žalovaný a krajský soud. Krajský soud sice ve svém rozsudku uvedl, že výpovědi panů G. a V. se od skutečností vyplývajících ze smluv o převodu akcií liší, nespecifikoval však, v čem tyto odlišnosti měly spočívat. Nesrovnalosti v ověřovací knize, které se však nevztahují ke stěžovateli, ani absence čísel akcií, která nejsou povinnou náležitostí záznamů v ověřovací knize, nemohou jít k tíži stěžovatele. Stěžovatel opětovně zdůraznil faktické i právní vady notářského zápisu z valné hromady společnosti KEFARIUM a.s. ze dne 17. prosince 2008, které mu rovněž nelze přičítat k tíži. Podle stěžovatele bylo navíc prokázáno, že pánové G. a V. nemohli v tuto dobu být vlastníky akcií, nýbrž pouze vykonávali akcionářská práva stěžovatele na základě jeho ústní žádosti. Stěžovatel dále považuje za nedostatečně odůvodněné pochybnosti žalovaného, potažmo krajského soudu ohledně identifikace akcií, které v roce 2010 převodl na společnost ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o. Jelikož žalovaný dospěl na základě provedení dokazování k nesprávnému skutkovému závěru, bylo nesprávné i jeho právní hodnocení, že příjem stěžovatele z prodeje akcií nebyl osvobozen od daně.

[5] Stěžovatel rovněž považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť soud v odůvodnění neuvedl, jakým způsobem hodnotil důkazy stěžovatele a proč některé důkazy hodnotil jako důvěryhodnější, nýbrž dal bez dalšího za pravdu žalovanému a převzal jeho skutkové závěry. Krajský soud svůj závěr o bezpředmětnosti námítky týkající se nesrovnalostí v ověřovací knize dostatečně neodůvodnil. Stěžovatel se navíc domnívá, že i přes tyto nesrovnalosti je z předložených smluv i svědeckých výpovědí zřejmé, že smlouvy byly dne 27. prosince 2007 podepsány. Závěr krajského soudu o nedostatečnosti ústní žádosti jako titulu pro zastupování stěžovatele na valné hromadě potom nijak nesouvisí s otázkou, zda byl stěžovatel v době konání valné hromady vlastníkem akcií či nikoli. Příslušná ustanovení obchodního zákoníku jsou navíc koncipována na ochranu akciové společnosti a akcionářů a případnou neplatnost valné hromady by tak mohly namítat pouze tyto osoby.

[6] Stěžovatel dále namítá porušení zásady proporcionality v daňovém řízení. Stěžovatel totiž za účelem zajištění dostatečných důkazů o okamžiku převodu akcií učinil vše, co po něm bylo možné spravedlivě požadovat. Žalovaný však předložené důkazy označil za nedostatečné, aniž by se zabýval přiměřeností zvoleného řešení vzhledem k okolnostem případu (zejména možnosti převodu akcií na majitele jejich pouhým odevzdáním, bez písemné smlouvy) a skutečnosti, že od události, jež byla předmětem daňového řízení, uplynulo již 7 let.

[7] Ke kasační stížnosti stěžovatel přiložil kopii smlouvy o úplatném převodu cenných papírů uzavřené mezi stěžovatelem a J. G., respektive D. V., notářského zápisu ze dne 20. června 2007, č. NZ 387/2007, N 417/2007, kopie protokolů o výslechu svědků Mgr. J. Š., J. G., Ing. O. K. a D. V. v daňovém řízení, výpis z obchodního rejstříku společnosti KEFARIUM a.s., kopie akcií na majitele emitovaných společností KEFARIUM a.s. číselného označení 1 a 20, kopii řádků 331 – 335 ověřovací knihy a pozvánky na mimořádnou valnou hromadu společnosti KEFARIUM a.s. zveřejněné v Obchodním věstníku.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil zásadní nesrovnalosti vyplývající z důkazních prostředků předložených stěžovatelem (rozpory ve svědeckých výpovědích, pochybnosti o skutečném okamžiku převodu akcií, účast původních vlastníků akcií na valné hromadě). Zopakoval, že povinnost uzavřít smlouvu o prodeji listinných akcií na majitele sice stěžovateli zákon neukládá, z hlediska důkazní situace v pozdějším daňovém řízení to však lze jen doporučit. Ve zbytku odkázal na své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a odůvodnění rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] V první řadě Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu nelze označit za nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel namítá, je dána tehdy, pokud „soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud takové vady v rozsudku krajského soudu nezjistil. To, že krajský soud z podstatné části převzal argumentaci žalovaného, nelze automaticky považovat za důvod nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí, a zejména v tomto případě, kdy je odůvodnění

pokračování

rozhodnutí žalovaného velice podrobně rozpracované. Bylo by totiž nevhodné po soudech požadovat, aby jinými slovy opakovaly závěry ve správním řízení již jednou vyřčené. Uvedené lze vztáhnout i k námitce, že krajský soud nespecifikoval rozpory mezi výpověďmi svědků a smlouvami, jimiž stěžovatel nabyl akcie, neboť těmito okolnostmi se žalovaný dostatečně zabýval a krajský soud jeho závěry bez výhrad aproboval.

[11] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s dalšími námitkami stěžovatele, dle nichž žalovaný vycházel ze skutkového stavu, který nemá oporu ve spisech či je s nimi v rozporu (§ 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Již finanční úřad ve zprávě o daňové kontrole (ze dne 30. března 2015, č. j. 678261/15/2212-60563-305033) velice podrobně zhodnotil důkazy provedené v daňovém řízení, žalovaný jeho skutkové závěry následně převzal. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, provedenému dokazování odpovídá. Pochybnosti, které finanční úřad pojal ve vztahu ke skutečnému okamžiku nabytí akcií, se stěžovateli rozptýlit nepodařilo. Rozpory mezi svědeckými výpověďmi, smlouvami a ověřovací knihou (jejíž věrohodnost byla značně zpochybněna) se stěžovateli nepodařilo uspokojivým způsobem vysvětlit. Další důkazy ve svůj prospěch stěžovatel nepředložil. V případě pokladních dokladů finanční úřad prokázal, že byly vystaveny až v roce 2009, přičemž tvrzení stěžovatele, že se tak stalo na žádost dalšího nabyvatele akcií, společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o., nebylo nikým potvrzeno a lze je označit za účelové. Co se ověřovací knihy týče, Nejvyšší správní soud považuje měnící se údaje, byť na jiných řádcích než na těch, které se vztahovaly k transakcím stěžovatele, za skutečnosti zásadně zpochybňující věrohodnost této knihy jako celku, a proto nemůže sama o sobě vyvrátit pochybnosti žalovaného.

[12] Za stěžejní pro podporu závěrů žalovaného Nejvyšší správní soud považuje průběh mimořádné valné hromady společnosti KEFARIUM a.s. konané dne 17. prosince 2008. V daňovém řízení byla shromážděna řada důkazů, z nichž lze dovodit, že na této valné hromadě vykonávali akcionářská práva D. V. a J. G. Stejně jako žalovaný i krajský soud, ani Nejvyšší správní soud neuvěřil tvrzení, že tito pánové jednali jako zástupci stěžovatele a nikoli sami za sebe, neboť proti němu stojí příliš mnoho opačně vyznívajících skutečností: zákaz, aby akcionáře na valné hromadě zastupoval člen představenstva akciové společnosti, vyplývající ze zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, i ze stanov společnosti KEFARIUM a.s. (přičemž uvedení pánové vykonávali v době konání valné hromady funkci předsedy, respektive místopředsedy této společnosti), absence plné moci zmocňující pana G. a pana V. k zastupování stěžovatele a v neposlední řadě notářský zápis osvědčující průběh valné hromady. Co se notářského zápisu týče, považuje Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem námitky ohledně jeho vad za účelové a ničím nepodložené. Námitky vztahující se k otázce neplatnosti valné hromady hodnotí Nejvyšší správní soud jako liché, neboť nikdy v dosavadním průběhu řízení nebyla platnost valné hromady zpochybněna; okolnostmi účasti pana G. a pana V. žalovaný pouze podporoval svůj předpoklad, že v době konání valné hromady byli akcionáři společnosti KEFARIUM a.s. tito pánové a nikoli stěžovatel.

[13] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ve vztahu ke svému tvrzení, že akcie společnosti KEFARIUM a.s., které v roce 2010 převedl společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o., nabytí již v roce 2007. Jelikož skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, odpovídá obsahu spisu, je nedůvodná rovněž námitka nesprávného právního posouzení věci.

[14] Podle čl. II bodu 3 zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů, *u osvobození příjmů z prodeje cenných papírů nabytých do konce roku 2007 se postupuje podle § 4 odst. 1 písm. w) zákona č. 586/1992 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona*. Citovaný zákon nabyl účinnosti ke dni 1. ledna 2008. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. prosince 2007, stanovilo, že *od daně jsou osvobozeny příjmy z prodeje cenných papírů nabytých poplatníkem v rámci kupónové privatizace; příjmy z prodeje ostatních cenných papírů, přesáhne-li doba mezi nabytím a převodem těchto cenných papírů při jejich prodeji nebo vrácení dobu 6 měsíců, a dále příjmy z podílu připadající na podílový list při zrušení podílového fondu, přesáhne-li doba mezi nabytím podílového listu a dnem vyplacení podílu dobu 6 měsíců*. (Pozn. soudu – s účinností od 1. ledna 2008 bylo osvobození od daně z příjmů zákonem o stabilizaci veřejných rozpočtů omezeno na příjmy z prodeje investičních cenných papírů a cenných papírů kolektivního investování podle zákona o podnikání na kapitálovém trhu a na příjmy z podílu připadající na podílový list při zrušení podílového fondu těch osob, jejichž celkový podíl, přímý i nepřímý, na základním kapitálu a hlasovacích právech společnosti nepřevyšoval v době 24 měsíců před prodejem cenných papírů 5 %. Zákonem č. 2/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, bylo omezení na investiční cenné papíry a cenné papíry kolektivního investování zrušeno, byla však zachována podmínka maximálního podílu 5 % na hlasovacích právech a základním kapitálu.).

[15] Z uvedeného je zřejmé, že aby se na příjem stěžovatele z prodeje akcií (představujících 50% podíl na základním kapitálu společnosti KEFARIUM a.s.) společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o., vztahovalo osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů, je třeba aplikovat toto ustanovení ve znění účinném do 31. prosince 2007 a muselo by jít o akcie nabyté v roce 2007. Žalovaný však dospěl k závěru, že stěžovatel nabytí akcií v roce 2007 neprokázal, a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožnil. Lze tedy rovněž potvrdit závěr, že na příjem stěžovatele z prodeje akcií společnosti KEFARIUM a.s. se osvobození od daně nevztahovalo a finanční úřad postupoval správně, když o tento příjem navýšil stěžovatelův základ daně.

[16] K námitce porušení principu proporcionality Nejvyšší správní soud uvádí, že ačkoli právní úprava umožňovala převod akcií na majitele jejich pouhým předáním, lze se bez dalšího ztotožnit s názorem krajského soudu, že „*je vždy pouze na daňovém subjektu, zda přistupuje obezřetně k unesení svého důkazního břemene a opačný přístup jde vždy k jeho tíži*.“ Argument stěžovatele ohledně nezávislosti uplatňování soukromého práva na právu veřejném podporuje naopak závěry správních orgánů, neboť z benevolentní úpravy obchodního práva vztahující se k převodu akcií na majitele nelze dovozovat, že správci daně mají povinnost klást v případě daňových povinností týkajících se převodu těchto akcií na daňové subjekty stran jejich důkazního břemene méně přísné požadavky.

[17] Nejvyšší správní soud je dále toho názoru, že úvahy týkající se nemožnosti ztotožnit akcie č. 11 – 20, které stěžovatel nabyl od J. G. a D. V., s těmi, které převedl společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o., dané absencí číselného označení akcií ve smlouvě o převodu akcií společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje s.r.o., se zřejmě vztahují k vyloučení možnosti snížit základ daně o částku, kterou stěžovatel za akcie při jejich nákupu zaplatil (tedy výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení zdanitelných příjmů – § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů). Stěžovatel však otázku snížení základu daně o tento výdaj předmětem žaloby neučinil, proto lze úvahy, které krajský soud číselnému označení akcií věnoval, považovat za poněkud nadbytečné. Snížení základu daně o výdaje

pokračování

prokazatelně vynaložené na dosažení zdanitelných příjmů je přitom třeba považovat za záležitost primárně aktivity daňových subjektů, rozhodně nejde o otázku, jež by správní soudy byly povinny posuzovat z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti i v žalobě sice vznášel námitky týkající se posouzení absence číselného označení akcií ve smlouvě, kterou akcie převedl na společnost ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o., neuváděl však, co z případného nesprávného posouzení této otázky plyne – jinými slovy nenamítal, že mu měl být snížen základ daně. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za nutné se k tomuto okruhu námitek vyjadřovat, protože na posouzení naplnění podmínek pro osvobození stěžovatele od daně z příjmu z prodeje akcií společnosti KEFARIUM a.s. by jejich posouzení nemohlo mít vliv.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu